

Dr. Ilir Muharremi

Muzika

Muzika i pijanstvo se čudesno slažu, stvaraju privrženi ritam, predstavljaju, utiču na osećanja. Stvaraju nešto nerazumljivo, što ne može da se objasni, razume, pojednostavni. Melodija je lepa, ali niko ne zna šta ona znači. U tome je čudesnost muzičke umetnosti. Ne postoji ništa lepše nego što je nerazumevanje koje dotiče vrhove osećanja, iskorenjuje logiku, odvaja se od nje. Osećanje nije pripremljeno da bi sputavalo logiku muzike. Ona sama dominira, logika se distancira i ona je kao kupa puna magme. Duboko sa jednom efektivnom neidentifikovanom savešću, ne znamo da damo koncept osnove modela, majstorstva, same perfekcije, uspeva da nas razigra, da bi nam se dopalo telo koje ćemo da koristimo da se vinemo do obaka i to uz pomoć raznih zvukova.

Ritam je jedan pokret duševnih oblika, unutar ritma postoji nepravilnost koja izvire iz osećanja i strasti. Šta će nam red, pravila? Oni nam diktiraju monotomiju, nepravilnost dubine duhovnog pokreta. Bubne opne su slobodne kada ne podležu pravilnim pokretima. Zbunjivanje ujedinjuje telo i osećanja, um izbacujem jer predrasuda briše strast zvuka. Suđenje u muzici rasvetljuje filozofiju i mišljenje. Tu ne postoji tip mišljenja, samo apsolutna sloboda, opuštanje, u stvari umor da bi se postiglo opuštanje. Pijanica se nestrpljivo pretvara u muziku, u njegovim plućima, dijafragmi, disanju, sve se ujedinjuje, zatim imitira sebe, predmet, loše i dobro u Aristotelovoj poetici. Ni u muzici ne možemo da izbegnemo simuliranje. Aristotela treba shvatiti kao zvuk koji pojačava stavove, jer on uvek prvo, polazi od sebe. Vagnera treba uzdići visoko u pesimizam, u različitost, u distancu vremena iako služi vremenu. Dostiže kulminaciju unutar drame. Ditirambska ekstaza se pojašnjava u njegovoj

simfoniji. Vagner “neprijatelj Ničea, folozofa bekstva, koji se napio Vagnerom, koji imitira sebe, ali, najbolje pijanstvo je imitacija sebe samog. I u muzici bolje je imitirati svoj ego nego kao želja Aristitela. Ali, opet nas ego okreće na sebe, sama melodija postiže da se telo odmori i tu muzika dostiže granice dominiranja. Piktorsku snagu zvuka, simbola glasa, harmonije, senzualiteta, relaksacije, sreće, radosti, lepote. Ali, ako se ne pokrene iz umora ne može da se uspenje stepenicama stimulacije. Vivaldi: proleće, leto, jesen, zima, pojedinačno imitiranje, kulminacija, apostrofal, raznolikost začeca. Ponovo leći telo, disanje i dušu. Podsvest kao da preživljava prošlost, Vivaldijeva melodija se penje na vrh i odmah pada dole, odatle odakle je počela, nastavlja ritam, tišinu, poslušnost, mekoću, opet se penje, ali opremljena ----- “””” lišća, cveća, pokretima, i opet povratak. Ni on nije stigao do samoubistva, do odgovora koji ograničava um. Tu se i muzika završava, tu nema povratka. Život muzike je imitacija i ponavljajnje da bi se nastavilo.

Muzika smiruje neurozu, često umiruje bol ako se uživimo u emitovanje i u muziku. Muzika ne postoji bez čoveka, zapravo produbljuje individualnost biljaka, ali ona živi tiho, bez našeg prisustva. Ovde nailazimo na: Betovena, Mocarta, Vagnera, Pink Flojda, Jima Morisona. Svi oni daju smisao emitovanjem pora i svojim kretanjem. Žanrovi samo produbljuju promene, ali kako oni da sažive bez prisustva čoveka? Da li će životinja da igra, pleše, ili će da stoji ukočeno, ako je melodja provocira, a ne razume je? Muzika se kreće prema logici i služi osećanjima, zatim sa telom koje se uz pomoć nje oslobađa svega što je loše njome, ali se opet dopunjava. Postaje duša čoveka, dovodi do toga da telo zaboravlja pokrete, zaokružujući se u njima. Zašto sam ranije rekao da muzika ne može da ima koren bez čoveka. Muzika sama u sebi postoji u godišnjim dobima, biljkama, ali kako će da se pojavi melodija ako logika ne analizira, pojednostavljuje i ne prenosi je. Logika postiže samo da je razumememo, razume, ali ne i da stvaramo. Stvaranje može da izbledi istinu absolutne muzike biljaka. Logika kviri njihovu simfoniju ako pokušava da je ilustruje. Opet ravnodušnost emitiranja logike stvarne muzike koja se teško određuje i istražuje za nju. Kako god da je, muzika stimuliše dubinu, dušu uvodi u igru, ne u prevaru, laž, da bi nastavila, ali jednoj ekstazi, jednoj nepoznatoj, ne objašnjennoj, raznovrsnosti pokreta, tonova, stepenosti, pauzama, opet otimanje, igra razumevanja, igra smrti, premora, odmora. To je muzika, pravo razumevanje. Muzika i pijanstvo su rođene istog dana, sekunde i minuta,

srodne su. Vrsta uticaja, trudi se da služi, da utiče na ono nad čime ću da delujem.

I još nešto. Muzika stimuliše ljude da pišu, kao da moraju da se bezuslovno klizaju po njoj, da se izgube u stihovima, da oponašamo tekst, tekst imitiranih, jednog “ambisa”, nepoznatog, ali lepog, prijatnog. Tišina imitira samu, muzika ujedinjava i uništava tišinu, da pokrene svaku metaforu, element, sebe. Tišina se čudi ekstazi pijanstva. Muzika se ponavlja, jer se sećam u mraku, kao da shvata neće dostići večnost. Onog dana kada čujem, umreću. Zvuci dubine su nepozanti, razdražuju bubne opne i logiku, ali uspevaju da stvore radoznalost. Tako žive u večnosti. I zvuci ne mogu razumeju dubinu duše kao što ni duša ne može da razume njih.

Kada se glas ražalosti, dominira muzika, zove značenje duše, logične naglaske, gubi se u vazduhu, ostaje negde u dubini, gde niko ne može da dosegne kraj. Opet se vraća na početak i raznovrsnost. Italijani, Francuzi, Hrvati, Jevreji, Englezi, Amerikanci dotiču visinu u muzici. Neću da dokazujem jer je to već poznato, ali se samo udubljujem u to što predstavljaju. Muzika dobija kada telo i duh baci u ekstazu antike. Nesvesno, duša ponavlja i traži da se nastavi, bez ikakvog interesa, bez varanja. Ali, bez čoveka je samo mudrost, mirnoća. Muzika je umetnost jednostavnosti, sastavljena od najtežih stvari. Sloboda zvukova je oblik, ne pogrešan, već mogućnost stvaranja i nastavljanja. Ritmičko nastavljanje, instrumentalizovano izražavanje, ali ne mogu da ne pomenem Vagnera, kao što Niče zove nedostatak forme, oblika. Ni Vagner ne može da stvara iznad, bez, imitiranja, ne treba da ga optužujemo ili da negiramo da ima dramatičke. Drama ima svoju dubinu tek kod Vagnera. Muzika i život se emituju da bi živeli dva puta.

-
1. Richard Wagner (Leipzig 22. svibnja 1813. - Venecija 13. veljače 1883.), Nemački kompozitor, dirigent, reformator opere i središnja ličnost u njenom razvoju u drugoj polovini 19. veka. Wagner je smatrao da svrha izraza u operi mora biti drama, te je njegova reforma rezultat tog mišljenja.
 2. Antonio Vivaldi (Venecija, 4. ožujka 1678. - Beč, 28. srpnja 1741.), Italijanski kompozitor, violinist.
 3. Pink Floyd je engleski rock sastav, osnovan 1964. godine u Cambridgeu, Engleskoj, poznat po psihodeličnim i progresivnim rock kompozicijama, filozofskim tekstovima

pesama, zvučnim eksperimentiranjem, inovativnim omotima albuma i pomno osmišljenim nastupima uživo. Jedna je od najuspješnijih rock grupa ikada. Veruje se da je prodano oko 74.5 miliona njihovih albuma u SAD-u i preko 200 miliona albuma u celom svetu.

4. Jim Morrison ([Melbourne, Florida](#), 8. decembra 1943. [1943- Pariz, 3. srpnja 1971.](#)), [američki](#) pevač, legendarni vođa "[Doors](#)"
5. Ludwig van Beethoven (nemački izgovor [□]) ([Bonn](#), [16. decembra 1770.](#) - [Beč](#), marta [1827.](#)), [njemački](#) kompozitor.

Smatra se da je on jedan od najvećih kompozitora u istoriji muzike i bio je ključna figura u prijelaznom periodu između klasične i romantične ere u zapadnoj klasičnoj muzici. Njegova muzika i ugled nadahnjivali su, a ponekad i punili nesigurnošću iduće generacije kompozitora i muzičara.

6. Wolfgang Amadeus Mozart ([Salzburg](#), [27. siječnja 1756.](#) - [Beč](#), 5. decembra [1791.](#)), [austrijski](#) kompozitor.

Wolfgang Amadeus Mozart je, prema oceni mnogih, jedan od najgenijalnijih kompozitora u istoriji muzike. Mozart je bio čudo od deteta, dečak koji je pre poznao note nego slova i koji je već s tri godine počeo komponovati jednostavne pesmice, a s pet održavati koncerte.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>